ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
JEAN MISCHO
της 18ης Μαΐου 2000 *

1. Με δικόγραφο που κατέθεσε στις 23 Ιουλίου 1998, η εταιρία Moritz J. Weig GmbH & Co. KG (στο εξής: Weig) άσκησε αναίρεση κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 14ης Μαΐου 1998, Weig κατά Επιτροπής [1] (στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση).

2. Με την απόφαση αυτή, το Πρωτοδικείο δέχθηκε εν μέρει, καθόσον μείωσε το επιβληθέν στην αναιρεσείουσα πρόστιμο από 3 000 000 ECU σε 2 500 000 ECU, απέρριψε όμως κατά τα λοιπά την προσφυγή της Weig κατά της αποφάσεως 94/601/ΕΚ της Επιτροπής, της 13ης Ιουλίου 1994, σχετικά με μια διαδικασία βάσει του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΚ (IV/C/33.833 — Χαρτόνι) [2] (στο εξής: απόφαση της Επιτροπής), με την οποία η Επιτροπή επέβαλε σε 19 κατασκευαστές προμηθευτές χαρτονιού στην κοινοτική αγορά πρόστιμα για παραβάσεις του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 81, παράγραφος 1, ΕΚ).

3. Η Weig ζήτησε από το Πρωτοδικείο να ακυρώσει πλήρως ή μερικώς την απόφαση της Επιτροπής ή, επικουρικώς, να μειώσει το πρόστιμο.

4. Όσον αφορά την πλήρη έκθεση των αιτιάσεων που διατύπωσε η Weig κατά της αποφάσεως της Επιτροπής και των λόγων για τους οποίους το Πρωτοδικείο έκρινε ότι έπρεπε να δεχθεί μόνον εν μέρει τις αιτιάσεις αυτές, μπορώ να αναφερθώ στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση.

5. Ενώπιον του Δικαστηρίου η Weig διατύπωσε τα ακόλουθα αιτήματα:

Ζητεί από το Δικαστήριο,

— κυρίως, να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση και, κατά συνέπεια, να ακυρώσει το άρθρο 3 της αποφάσεως της Επιτροπής καθώς και να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα της διαδικασίας ενώπιον του Πρωτοδικείου και ενώπιον του Δικαστηρίου·

— επικουρικώς, να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση και, κατά συνέπεια, να μειώσει το πρόστιμο που της επιβλήθηκε με το άρθρο 3 της αποφάσεως της Επιτροπής σε 1 000 000 ECU, καθώς και να καταδικάσει την Επιτροπή στα 2/3 των δικαστικών εξόδων της αναιρεσείουσας για τη διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου καθώς και στο σύνολο των εξόδων της αναιρεσείουσας

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γαλλική.

1 — T-317/94, Συλλογή 1998, σ. II-1235.

2 — ΕΕ L 243, σ. 1.

για τη διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου.

6. Η Επιτροπή, αναιρεσίβλητη και καθής πρωτοδίκως, ζητεί από το Δικαστήριο:

— να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως·

— να καταδικάσει την αναιρεσείουσα στα δικαστικά έξοδα.

7. Προς στήριξη των αιτημάτων της, η Weig αναπτύσσει δύο λόγους:

— ο πρώτος λόγος αφορά την ανεπάρκεια αιτιολογίας της αποφάσεως όσον αφορά το πρόστιμο που της επιβλήθηκε·

— ο δεύτερος λόγος αφορά την παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως, την παράβαση του άρθρου 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης[3], και του άρθρου 172 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 229 ΕΚ), λόγω ανεπαρκούς μειώσεως του προστίμου.

8. Προκειμένου να αποφευχθεί κάθε περιττή επανάληψη, οι λόγοι αυτοί θα εκτεθούν λεπτομερώς, εφόσον είναι αναγκαίο, καθώς θα προχωρώ στην εξέτασή τους.

Πρώτος λόγος, που αφορά την ανεπάρκεια αιτιολογίας της αποφάσεως της Επιτροπής όσον αφορά τον καθορισμό του προστίμου

9. Η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται ότι το Πρωτοδικείο δεν μπορούσε, χωρίς να παραβεί το άρθρο 190 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 253 ΕΚ), να διαπιστώσει συγχρόνως ότι η απόφαση της Επιτροπής δεν ήταν επαρκώς αιτιολογημένη ως προς τον καθορισμό του προστίμου που της επιβλήθηκε και να αρνηθεί να την ακυρώσει ως προς το σημείο αυτό.

10. Δεδομένου ότι η αιτίαση αυτή συμπίπτει με αυτή που προέβαλε η αναιρεσείουσα Mo och Domsjö AB στην υπόθεση C-283/98 P, μπορώ να αναφερθώ, όσον αφορά τους λόγους που συνηγορούν υπέρ της απορρίψεως αυτού του λόγου αναιρέσεως, στις προτάσεις που αναπτύσσω σήμερα στην υπόθεση αυτή.

3 — ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25.

Δεύτερος λόγος, που αφορά τον ανεπαρκή χαρακτήρα της μειώσεως του προστίμου στην οποία προέβη το Πρωτοδικείο

11. Ο λόγος αυτός, που στηρίζετα στην παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως, στην παράβαση του άρθρου 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 και του άρθρου 172 της Συνθήκης συνεπεία του καθορισμού από το Πρωτοδικείο του προστίμου σε 2 500 000 ECU, διατυπώνεται από την αναιρεσείουσα σε τέσσερα σκέλη.

12. Πρώτον, η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι δεν εφάρμοσε, για τον καθορισμό του προστίμου, την μέθοδο υπολογισμού της Επιτροπής.

13. Δεύτερον, ισχυρίζεται ότι έτυχε εκ μέρους του Πρωτοδικείου μεταχειρίσεως που συνιστά δυσμενή διάκριση, λόγω του ότι αυτό εφάρμοσε, σε άλλες διαδικασίες, τον τύπο υπολογισμού προστίμων της Επιτροπής.

14. Τρίτον, προσάπτει στο Πρωτοδικείο πλάνη κατά την εκτίμηση των σοβαρότητας της παραβάσεως, η οποία οφείλεται στο ότι δεν έγινε δεκτή η έλλειψη οικονομικών συνεπειών από την παράβαση ως ελαφρυντική περίπτωση για τη σοβαρότητα της παραβάσεως.

15. Τέταρτον, υποστηρίζει ότι η συνεργασία που παρέσχε στην Επιτροπή κατά την κινηθείσα από αυτήν διαδικασία δεν ελήφθη δεόντως υπόψη.

16. Δεδομένου ότι το τρίτο σκέλος στηρίζεται σε μια επιχειρηματολογία το λυσιτελές της οποίας εξετάζω στις προτάσεις που αναπτύσσω στην προαναφερθείσα υπόθεση C-283/98 P, ας μου επιτραπεί, ακόμη μία φορά, να αναφερθώ στις προστάσεις αυτές όσον αφορά την έκθεση των λόγων που με ωθούν να το απορρίψω.

17. Το τέταρτο σκέλος θα μας απασχολήσει περισσότερο. Πράγματι, ακόμη και αν θεωρηθεί παραδεκτό, παρά το γεγονός ότι παρουσιάζεται ουσιαστικά ως η επανάληψη επιχειρημάτων που αναπτύχθηκαν ενώπιον του Πρωτοδικείου, διαπιστώνεται πάντως ότι πρέπει να θεωρηθεί ως διατύπωση αιτιάσεων κατά των εκτιμήσεων στις οποίες προέβη το Πρωτοδικείο όσον αφορά τη σημασία της συνεργασίας της, αιτιάσεων το βάσιμο των οποίων δεν μπορεί να εκτιμηθεί στο πλαίσιο των καθηκόντων του Δικαστηρίου όταν κρίνει αίτηση αναιρέσεως.

18. Εν πάση περιπτώσει, και αντίθετα από τους ισχυρισμούς της, η Weig δεν απέδειξε στο πλαίσιο της αιτήσεώς της αναιρέσεως ότι επέδειξε, από την στιγμή που άρχισαν οι έρευνες της Επιτροπής, ιδιαίτερο ζήλο ή ότι παρέσχε στοιχεία αντίστοιχης χρησιμότητας προς αυτά που παρέσχε η Stora Kopparbergs Bergslags AB. Κατά συνέπεια, οι σκέψεις 280 έως 289 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως δεν περιέχουν πλάνη εκτιμήσεως ούτε ως προς την ένταση και την εγγενή αξία της

συνεργασίας που παρέσχε η αναιρεσείουσα ούτε ως προς τη συγκριτική αξία της συνεργασίας της αναιρεσείουσας προς αυτήν της Stora Kopparbergs Bergslags AB.

19. Επομένως, το τέταρτο σκέλος του δεύτερου λόγου δεν μπορεί παρά να απορριφθεί.

20. Το πρώτο και το δεύτερο σκέλος είναι, βεβαίως, διαφορετικά, διότι το να αξιώνεται η εφαρμογή της μεθόδου υπολογισμού που χρησιμοποίησε, όπως η ίδια παραδέχθηκε, η Επιτροπή για τον καθορισμό του ύψους των προστίμων που επιβλήθηκαν στα διάφορα μέλη της συμπράξεως δεν είναι ακριβώς το ίδιο πράγμα με το να προσάπτεται στο Πρωτοδικείο ότι προέβη σε δυσμενή διάκριση μεταξύ διαφόρων επιχειρήσεων ως προς τις οποίες διαπίστωσε ότι η Επιτροπή καθόρισε το ύψος του προστίμου βάσει ανακριβών στοιχείων ή τουλάχιστον όχι αποδεδειγμένων. Εντούτοις, θέτουν βασικά το ίδιο ζήτημα.

21. Τήρησε ή όχι το Πρωτοδικείο την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως μεταξύ των διαφόρων επιχειρήσεων που αποτελούν μέρη της ίδιας συμπράξεως, όταν, αφού διαπίστωσε ότι η αναιρεσείουσα δεν είχε συμμετάσχει στη σύμπραξη παρά μόνο επί 38 μήνες, και όχι επί 60 όπως ισχυρίζεται η Επιτροπή, μείωσε το πρόστιμο που επιβλήθηκε στην Weig από 3 000 000 ECU σε 2 500 000 ECU;

22. Θα αρχίσω με την παρατήρηση ότι, αν η Weig περιοριζόταν να ισχυρισθεί ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε πλάνη εκτιμήσεως καθορίζοντας σε 2 500 000 ECU το ποσό του προστίμου που πρέπει να καταβάλει, ο ισχυρισμός της θα ήταν προδήλως απαράδεκτος.

23. Πράγματι, θα προσέκρουε στο γεγονός ότι αίτηση αναιρέσεως που ασκείται ενώπιον του Δικαστηρίου, δεδομένου ότι δεν μπορεί να αφορά παρά μόνο νομικά ζητήματα, δεν μπορεί να έχει ως αποκλειστικό αντικείμενο τη δημιουργία ενός διαδικαστικού πλαισίου για να αμφισβητηθούν οι εκτιμήσεις, ως προς την ορθότητα και το ποσοστιαίο ύψος ενός προστίμου, στις οποίες προέβη το Πρωτοδικείο κατά την άσκηση της πλήρους του δικαιοδοσίας.

24. Νομίζω ότι τα δύο πρώτα σκέλη του δεύτερου λόγου της Weig δεν πρέπει να θεωρηθούν ότι εμπίπτουν σ' αυτή την έννοια του απαραδέκτου.

25. Αφενός, πράγματι, η αναιρεσείουσα προνόησε να προσάψει στο Πρωτοδικείο την παράβαση ενός κανόνα δικαίου, εν προκειμένω την παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως, και όχι τον καθορισμό του προστίμου σε ακατάλληλο επίπεδο.

26. Αφετέρου, προβάλλει μια επιχειρηματολογία που βάλλει ειδικά κατά της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Επομένως, δεν μπορεί να της προσαφθεί ότι επανέλαβε απλώς τον συλλογισμό που είχε εκθέσει

ενώπιον του Πρωτοδικείου βάλλοντας κατά της αποφάσεως της Επιτροπής.

27. Μπορούν, ως εκ τούτου, να ευδοκιμήσουν τα δύο πρώτα σκέλη του δεύτερου λόγου;

28. Η Weig εκθέτει, ας το υπενθυμίσω, ότι από το κείμενο των διαφόρων αποφάσεων που εξέδωσε το Πρωτοδικείο στις 14 Μαΐου 1998 επί των προσφυγών επιχειρήσεων που είχαν συμμετάσχει στη σύμπραξη στην αγορά του χαρτονιού προκύπτει ότι το Πρωτοδικείο θεώρησε έγκυρο τον τρόπο υπολογισμού των προστίμων που χρησιμοποίησε η Επιτροπή και τον οποίο αυτή αποκάλυψε κατόπιν ερωτήσεως του Πρωτοδικείου.

29. Η αποδοχή αυτή της εγκυρότητας καθίσταται φανερή από το γεγονός ότι, όταν το Πρωτοδικείο προέβη στη μείωση ενός προστίμου, προσέφυγε, το ίδιο, σ' αυτή τη μέθοδο, αφού, ενόψει των σφαλμάτων που διέπραξε η Επιτροπή, π.χ. ως προς τη διάρκεια της συμπράξεως της επιχειρήσεως στην παράβαση ή ως προς τον κύκλο εργασιών της, διόρθωσε τις διάφορες παραμέτρους που υπεισέρχονται στον υπολογισμό αυτό.

30. Όμως, κατά την αναιρεσείουσα, το Πρωτοδικείο, στην περίπτωσή της, προφανώς παρεξέκλινε από αυτή τη μέθοδο, διότι έκρινε ότι έπρεπε να της επιβληθεί πρόστιμο ύψους 2 500 000 ECU, ποσού που πολύ απέχει από αυτό των 1 909 000 ECU, στο οποίο θα έπρεπε να καταλήξει ενόψει του ότι η διάρκεια της συμπράξεως στην παράβαση ήταν κατά 22 μήνες μικρότερη από αυτή που εκτίμησε η Επιτροπή, αν την είχε χρησιμοποιήσει.

31. Δεδομένου ότι σε όλες τις άλλες επιχειρήσεις, τόσο αυτές των οποίων την προσφυγή δέχθηκε το Πρωτοδικείο όσο και αυτές των οποίων απέρριψε την προσφυγή, το πρόστιμο το οποίο κρίθηκαν ότι έπρεπε να καταβάλουν καθορίστηκε βάσει μιας ενιαίας μεθόδου που έχει καθοριστεί από την Επιτροπή και η οποία επιδοκιμάστηκε από το Πρωτοδικείο, η Weig, στην οποία δεν εφαρμόστηκε η μέθοδος αυτή, βασίμως παραπονείται για μεταχείριση που συνιστά δυσμενή διάκριση.

32. Στη δυσμενή αυτή διάκριση, που οφείλεται στην άρνηση εφαρμογής στην αναιρεσείουσα της μεθόδου υπολογισμού που χρησιμοποιήθηκε για το σύνολο των άλλων μερών της συμπράξεως, η οποία τοποθετείται κατά κάποιο τρόπο σε επίπεδο αρχών, προστέθηκε μια άλλη, η οποία τοποθετείται στο πολύ συγκεκριμένο επίπεδο του καθορισμού των προστίμων από το Πρωτοδικείο στις διάφορες περιπτώσεις στις οποίες προέβη σε μείωση του προστίμου που είχε αρχικώς καθοριστεί από την Επιτροπή. Πράγματι, η Weig δεν έτυχε μειώσεως παρόμοιου ύψους, mutatis mutandis, προς αυτό των μειώσεων που χορηγήθηκαν στα άλλα μέρη της συμπράξεως.

33. Από θεωρητικής απόψεως, η δεύτερη αυτή δυσμενής διάκριση διαφέρει πράγματι από την πρώτη, ακόμη και αν είναι δύσκολο να γίνει αντιληπτό μέσω ποιας αλχημείας το επιβληθέν στην αναιρεσείουσα πρόστιμο θα μπορούσε να μη συνιστά δυσμενή διάκριση ως προς το ύψος του, εφόσον ο υπολογισμός του δεν πραγματοποιήθηκε, αν γίνουν

πιστευτά τα εκτιθέμενα από την Weig, σύμφωνα με την ίδια μέθοδο όπως για τις άλλες επιχειρήσεις.

34. Μπορεί το Δικαστήριο, χωρίς να εξέλθει των ορίων της αποστολής του όταν κρίνει κατ' αναίρεση, να υιοθετήσει εν προκειμένω τις απόψεις της αναιρεσείουσας; Έχω σφοδρές αμφιβολίες. Πράγματι, ακόμη και αν υποτεθεί ότι οι σχετικώς περίπλοκοι υπολογισμοί στους οποίους προβαίνει η Weig με το δικόγραφό της αναιρέσεως αποδειχθούν, κατόπιν επαληθεύσεως, ακριβείς, δεν θα μπορούσε να θεωρήσει αποδεδειγμένη τη δυσμενή διάκριση παρά μόνον αν αρνούνταν την ευχέρεια εκτιμήσεως που αποτελεί το χαρακτηριστικό γνώρισμα του Πρωτοδικείου όταν αυτό κρίνει κατά πλήρη δικαιοδοσία.

35. Μόνον αφού κρίνει ρητώς ή σιωπηρώς ότι όλες οι περιστάσεις ήταν κατά τα λοιπά όμοιες θα μπορούσε το Δικαστήριο να διαπιστώσει και να πατάξει μια δυσμενή διάκριση. Το γεγονός ότι φαίνεται, όπως υποστηρίζει η Weig, ότι το ποσό των διαφόρων προστίμων που καθορίστηκαν για τις άλλες αναιρεσείουσες μπορεί να εξηγηθεί από την εφαρμογή μιας ενιαίας μεθόδου υπολογισμού εξακολουθεί να μην αποτελεί απόδειξη για το ότι έγινε εφαρμογή μιας τέτοιας μεθόδου. Σ' αυτό το στάδιο του συλλογισμού δεν μπορεί να αποκλειστεί ότι η αντιστοιχία μεταξύ των ποσών που καθόρισε το Πρωτοδικείο και αυτών που θα προέκυπταν από την εφαρμογή της μεθόδου που χρησιμοποίησε η Επιτροπή είναι απλώς τυχαία.

36. Η Weig, στην πραγματικότητα, επικαλείται ενδείξεις, δεν κατορθώνει όμως να επισημάνει, στις διάφορες αποφάσεις του Πρωτοδικείου, ρητή εκ μέρους του αναγνώριση της ορθότητας της μεθόδου που ακολουθεί η Επιτροπή, ακόμη δε λιγότερο τη βούλησή του να την υιοθετήσει.

37. Είναι δυνατόν το Πρωτοδικείο, στο πλαίσιο της ευχέρειας εκτιμήσεως που έχει εν προκειμένω, να προέβη σε στάθμιση των διαφόρων στοιχείων που πρέπει να ληφθούν υπόψη για τον διαφορετικό καθορισμό των προστίμων από αυτόν στον οποίον προέβη η Επιτροπή, καταλήγοντας πάντως, ως προς όλες τις αναιρεσείουσες, πλην της Weig, σε αποτέλεσμα πανομοιότυπο προς αυτό που θα είχε προκύψει από την εφαρμογή της μεθόδου της Επιτροπής.

38. Στην περίπτωση αυτή, θα υφίστατο διαφορά, όχι όμως δυσμενής διάκριση, και το Δικαστήριο, αν ήθελε να πατάξει μια ανύπαρκτη δυσμενή διάκριση, θα αναμειγνυόταν στις αρμοδιότητες που ανήκουν αποκλειστικά στο Πρωτοδικείο.

39. Επομένως, συμπεραίνω ότι δεν υπάρχει λόγος για να κρίνει το Δικαστήριο αποδεδειγμένη τη δυσμενή διάκριση στην οποία αναφέρεται η αναιρεσείουσα. Σημαίνει αυτό, δεδομένου ότι όλα τα άλλα της επιχειρήματα απορρίφθηκαν, ότι πρέπει να απορριφθεί το ένδικο μέσο της; Δεν το νομίζω.

40. Πράγματι, μια τέτοια απόρριψη δύσκολα θα συμβιβαζόταν, κατά τη γνώμη μου, με το δικαίωμα που έχει κάθε διάδικος να γνωρίζει τους λόγους για τους οποίους δεν γίνεται δεκτό το ένδικο μέσο του από τον δικαστή, δικαίωμα συνακόλουθο του οποίου αποτελεί η υποχρέωση του δικαστή να αιτιολογεί τις αποφάσεις του.

41. Ας έρθουμε, για μια στιγμή, στην κατάσταση της Weig. Σύμφωνα με το κείμενο της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, είχε την ικανοποίηση να δει το Πρωτοδικείο να αναγνωρίζει το βάσιμο της αιτιάσεώς της όσον αφορά τη διάρκεια της συμμετοχής της στην σύμπραξη. Πράγματι, ενώ, κατά την Επιτροπή, είχε συμμετάσχει στη σύμπραξη επί 60 μήνες, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι η συμμετοχή της δεν είχε υπερβεί τους 38 μήνες. Όμως, είχε και την απογοήτευση από τη διαπίστωση ότι, ενώ η αντικατάσταση του αριθμού 60 από τον αριθμό 38 στην αριθμητική πράξη που εφάρμοσε η Επιτροπή για τον καθορισμό του προστίμου θα έπρεπε να μειώσει το πρόστιμο σε 1 909 000 ECU, το Πρωτοδικείο όρισε το ποσό αυτό σε 2 500 000 ECU, διευκρινίζοντας την κρίση αυτή ως εξής:

«Όσον αφορά το ύψος του προστίμου, πρέπει να ληφθεί υπόψη ότι η προσφεύγουσα δεν μπορεί να θεωρηθεί υπαίτια παραβάσεως του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης για το χρονικό διάστημα μεταξύ Μαρτίου 1988 και Απριλίου 1991.

Επειδή οι λοιποί λόγοι από όσους προέβαλε η προσφεύγουσα προς στήριξη του αιτήματός της ακυρώσεως ή μειώσεως του προστίμου απορρίφθηκαν, το Πρωτοδικείο, κατά την άσκηση της αρμοδιότητάς του πλήρους δικαιοδοσίας, καθορίζει το ύψος του προστίμου αυτού σε 2 500 000 ECU» (σκέψεις 305 και 306 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

42. Προσπαθώντας να αντιληφθεί τους λόγους αυτής της διαφοράς, η Weig εξέτασε ποια ήταν η τύχη που επιφυλάχθηκε στις άλλες αναιρεσείουσες ως προς τις οποίες το Πρωτοδικείο διαπίστωσε επίσης ότι η Επιτροπή διέπραξε σφάλματα στον υπολογισμό του προστίμου και αναγκάστηκε, προς μεγάλη της έκπληξη, να διαπιστώσει ότι, στην περίπτωσή της, το νέο ποσό του προστίμου φαινόταν να απορρέει από την εφαρμογή της μεθόδου υπολογισμού της Επιτροπής. Κατά συνέπεια, μεγάλη ήταν η αμηχανία της, ιδίως ενόψει του γεγονότος ότι το Πρωτοδικείο, μολονότι υπενθύμισε ότι ο καθορισμός ενός προστίμου εξαρτάται από πάρα πολλούς παράγοντες και δεν διέπεται από τους νόμους της αριθμητικής, ουδέποτε απέκλεισε ρητώς ούτε καν επέκρινε τη μέθοδο που ακολούθησε η Επιτροπή.

43. Κατά την άποψή μου, οι αποφάσεις του Πρωτοδικείου δεν μπορούν να περιάγουν τους προσφεύγοντες σε μια τέτοια αμηχανία. Ουδόλως προτίθεμαι να αμφισβητήσω την ευρεία ευχέρεια εκτιμήσεως που διαθέτει το Πρωτοδικείο όταν κρίνει στο πλαίσιο της πλήρους του δικαιοδοσίας και μακράν εμού η ιδέα προθέσεως να το υποχρεώσω να διευκρινίζει, με πληθώρα αριθμητικών στοιχείων, πώς καθόρισε το ύψος ενός προστίμου, δεδομένου εξάλλου ότι παρόμοια υποχρέωση δεν υπέχει, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, η Επιτροπή της οποίας τις αποφάσεις ελέγχει το Πρωτοδικείο.

44. Όμως, όταν, όπως εν προκειμένω, το αποτέλεσμα στο οποίο καταλήγει το Πρωτοδικείο μπορεί να δημιουργήσει ερωτηματικά ως προς την ύπαρξη ενδεχομένως δυσμενούς διακρίσεως έναντι της προσφεύγουσας, θεωρώ ότι οφείλει να δίδει εκ των προτέρων απάντηση στα ερωτηματικά αυτά, παρέχοντας ένα ελάχιστο διευκρινίσεων ως προς τον τρόπο με τον οποίο προέβη στην αναθεώρηση του ύψους του προστίμου, έστω και μόνον προκειμένου η ενδιαφερομένη επιχείρηση να μπορεί να διαθέτει τα στοιχεία που της επιτρέπουν να

σταθμίσει τα υπέρ και τα κατά ενδεχομένης αιτήσεως αναιρέσεως ενώπιον του Δικαστηρίου.

45. Κατ' εμέ, δεν διαφαίνεται κανένα ασυμβίβαστο μεταξύ της ασκήσεως της πλήρους δικαιοδοσίας και των επιταγών της διαφάνειας, διότι, εξ ορισμού, ο δικαστής δεν έχει τίποτε να κρύψει. Δεδομένου ότι η παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, την οποία φέρει τουλάχιστον τόσο ο δικαστής όσο και οι φορείς της πολιτικής εξουσίας, μπορεί να τεθεί αυτεπαγγέλτως, προτείνω στο Δικαστήριο να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, καθόσον καθόρισε σε 2 500 000 ECU το πρόστιμο που επιβλήθηκε στη Weig, σε συνάρτηση με τη συμμετοχή της στη σύμπραξη στον τομέα του χαρτονιού.

46. Είναι η υπόθεση ώριμη προς έκδοση αποφάσεως ή χρειάζεται να αναπεμφθεί ενώπιον του Πρωτοδικείου;

47. Είναι γεγονός ότι το Πρωτοδικείο δεν αναγνώρισε, πουθενά, ρητώς την ορθότητα της μεθόδου της Επιτροπής, ακόμη δε λιγότερο εξέφρασε τη βούληση να την υιοθετήσει. Όπως επισήμανα στο σημείο 37 ανωτέρω, μπορεί το Πρωτοδικείο να κατέληξε από διαφορετικούς λόγους, και όχι από την εφαρμογή της μεθόδου της Επιτροπής, ως προς όλες τις αναιρεσείουσες, πλην της Weig, σε πανομοιότυπο αποτέλεσμα προς αυτό που θα είχε επέλθει από την εφαρμογή αυτής της μεθόδου. Οι εκτιμήσεις αυτές συνηγορούν μάλλον υπέρ της άνευ ετέρου αναιρέσεως της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Το Πρωτοδικείο θα είχε συγκεκριμένα τη δυνατότητα είτε να διευκρινίσει τα στοιχεία στα οποία μπορούσε ευλόγως, από την άποψη των δικαιωμάτων της άμυνας της Weig, να στηριχθεί για να καθορίσει ένα πρόστιμο 2 500 000 ECU, είτε να μειώσει το ποσό αυτό.

48. Πάντως, βάσει της δικογραφίας στο σύνολό της, δημιουργείται σαφώς η εντύπωση ότι η μόνη διαφορά μεταξύ του Πρωτοδικείου και της Επιτροπής ως προς τα στοιχεία που έπρεπε να ληφθούν υπόψη για τον καθορισμό του προστίμου οφείλεται στη διάρκεια της παραβάσεως. Δεν αμφισβητήθηκαν ούτε ο κύκλος εργασιών της αναιρεσείουσας κατά την οικεία χρήση ούτε η σημασία του ρόλου που έπαιξε στο πλαίσιο της συμπράξεως, το δε Πρωτοδικείο δεν διαπίστωσε τίποτε το επίμεμπτο ως προς το γενικό επίπεδο των προστίμων που καθόρισε η Επιτροπή.

49. Επίσης, το Πρωτοδικείο δεν απέρριψε ρητώς, ούτε έστω επέκρινε τη μέθοδο υπολογισμού που εφάρμοσε η Επιτροπή. Επιπλέον, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση δεν περιέχει το παραμικρό στοιχείο που θα δημιουργούσε επιφυλάξεις ως προς το ότι, στην περίπτωση της αναιρεσείουσας, ο περιορισμός της διάρκειας συνέργειας στην παράβαση αντισταθμίζεται εν μέρει από στοιχεία που οφείλονται στη σοβαρότητα της συμπεριφοράς της, συγκρινόμενης προς αυτή των άλλων συμμετεχόντων στη σύμπραξη. Όλα αυτά τα στοιχεία μπορούν να ωθήσουν το Δικαστήριο να εξετάσει κατ' ουσίαν την υπόθεση και να κάνει χρήση της πλήρους δικαιοδοσίας που παρέχει εν προκειμένω στον κοινοτικό δικαστή το άρθρο 172 της Συνθήκης και το άρθρο 17 του κανονισμού 17. Τότε, κατά την άσκηση αυτής της δικαιοδοσίας, το Δικαστήριο θα έπρεπε να μειώσει το ποσό του προστίμου κατά τη δέουσα αναλογία προς την πραγματική διάρκεια της παραβάσεως σε σχέση προς αυτήν που θεώρησε η Επιτροπή και να το καθορίσει σε 2 000 000 ευρώ, ποσό το οποίο η ίδια η Weig θεωρεί, στην αίτησή της αναιρέ-

σεως, ότι θα εξάλειφε κάθε δυσμενή διάκριση ως προς αυτήν.

50. Σε τελική ανάλυση, αυτήν ακριβώς τη δεύτερη προσέγγιση προτείνω να υιοθετήσει το Δικαστήριο.

Επί των δικαστικών εξόδων

51. Είναι σαφές ότι η αναίρεση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, έστω και ως προς ένα σημείο, πρέπει να έχει επίπτωση ως προς το ύψος των δικαστικών εξόδων. Το Πρωτοδικείο, με την εν λόγω απόφαση, αποφάσισε ότι κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

52. Προτείνω να τροποποιηθεί ελαφρώς αυτή η κατανομή των εξόδων, οπότε η αναιρεσείουσα θα φέρει μόνο τα 4/5 των εξόδων της και η Επιτροπή, εκτός από τα δικά της έξοδα, 1/5 των εξόδων στα οποία υποβλήθηκε η αναιρεσείουσα.

53. Όσον αφορά τα έξοδα που αφορούν την αναιρετική διαδικασία, θεωρώ ότι, ενόψει του ότι η αναιρεσείουσα ως επί το πλείστον ηττήθηκε, ενδείκνυται να φέρει τα δικαστικά της έξοδα και τα 2/3 των εξόδων στα οποία υποβλήθηκε η Επιτροπή.

Πρόταση

54. Ενόψει των προεκτεθέντων, προτείνω στο Δικαστήριο να εκδώσει απόφαση με το εξής διατακτικό:

«— Αναιρεί την απόφαση του Πρωτοδικείου της 14ης Μαΐου 1998, T-317/94, Weig κατά Επιτροπής, καθόσον καθόρισε το ποσό του επιβληθέντος στην αναιρεσείουσα προστίμου σε 2 500 000 ECU και καθόσον την καταδίκασε στα δικαστικά της έξοδα.

— Καθορίζει το πρόστιμο σε 2 000 000 ευρώ.

— Η αναιρεσείουσα φέρει, όσον αφορά τη διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου, τα 4/5 των εξόδων της και, όσον αφορά τη διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου, εκτός από τα δικά της έξοδα, τα 2/3 των εξόδων στα οποία υποβλήθηκε η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

— Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων φέρει, όσον αφορά τη διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου, εκτός από τα έξοδά της, το 1/5 των εξόδων στα οποία υποβλήθηκε η αναιρεσείουσα και, όσον αφορά τη διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου, το 1/3 των δικών της εξόδων.

— Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως κατά τα λοιπά.»